Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 90 907 van 31 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster diende op 29 november 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 30 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 57 443 van 7 maart 2011 heeft de Raad dit beroep verworpen en werden aan de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 13 mei 2011 diende de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 17 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;
Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten F(…) A(…) H(…)
geboren te Baforchu , op (in) (…)
en van nationaliteit te zijn : Kameroen
die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.05.2011

Overwegende dat betrokkene op 27.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.11.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 09.03.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 13.05.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze niet zou kunnen terugkeren naar Kameroen omdat ze zeker vermoord zou worden bij terugkeer omdat ze weggelopen is. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de chef van het dorp haar en haar kinderen zeker zou vermoorden. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkenes eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een brief van haar vader voorlegt. Haar familie stuurde deze brief door per mail met de hulp van een vriendin, K(…) Overwegende dat een kopie van een brief niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart, naar aanleiding van de brief van haar vader, dat haar familie slecht bekeken zou worden doordat de betrokkene weggelopen is en nu twee kinderen heeft. Overwegende dat de betrokkene verklaart, naar aanleiding van de brief van haar vader, dat haar vader, moeder en neef weggejaagd zouden zijn uit hun dorp. Overwegende dat de betrokkene verklaart, naar aanleiding van de brief van haar vader, dat haar vader verschillende keren geslagen zou geweest zijn en haar neef vermoord zou zijn door dorpsgenoten. Overwegende dat de betrokkene met deze verklaring niet het persoonlijke karakter van haar problematiek kan aantonen. Overwegende dat de betrokkene geen bewijs, anders dan de kopie van de brief van haar vader, kan voorleggen om deze beweringen te staven. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar vriendin, K(…), ook bedreigd zou worden omdat de vader van de betrokkene en de dorpschef van Baforchu, F(…), zou willen weten waar de betrokkene nu woont. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar eerste kindje mysterieus is overleden toen het twee en half jaar oud was. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar ouders altijd gekant zouden geweest zijn tegen de geboorte van haar eerste kind, omdat zij met de dorpschef, F(…), zou moeten huwen. Overwegende dat deze dorpschef alles zou doen zodat de betrokkene met hem zou trouwen, zelfs alles en iedereen vermoorden. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkenes eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat de betrokkene ook een kopie van haar originele geboorteakte voorlegt. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 4.5. van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: de richtlijn 2004/83/EG) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel wordt uitgewerkt als volgt:

"Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:
"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.
De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, §2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4,3°, of 57/10.
Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld. "
De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.
Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.
De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.
In de bestreden beslissing leest men:
"Overwegende dat de betrokkene een kopie van een brief van haar vader voorlegt. Haar familie stuurde deze brief door per mail met de hulp van een vriendin, Kelly. [...] Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag. [...] Overwegende dat de betrokkene geen bewijs, anders dan de kopie van de brief van haar vader, kan voorleggen om deze bewering te staven. [...] Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn."
De verwerende partij weigert met andere woorden de asielaanvraag van de verzoekende partij in overweging te nemen, omdat enerzijds de initiële vluchtmotieven van de verzoekende partij nog steeds dezelfde zijn en omdat anderzijds de verzoekende partij het nieuwe stuk, de brief van haarvader, bij de eerste asielaanvraag had moeten voorleggen.
De verzoekende partij beroept zich op dezelfde feiten als bij de eerste asielaanvraag, omdat deze nog steeds actueel zijn. Sinds het tijdstip van de eerste asielaanvraag zijn de gevaren voor de verzoekende

partij in Kameroen nog niet geweken. De verzoekende partij vreest nog steeds voor haar leven bij een mogelijke terugkeer naar dat land.
Het feit dat de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij werd afgewezen, omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas, betekent niet dat zij niet opnieuw dezelfde feiten mag inroepen. Dezelfde feiten als in de initiële asielaanvraag worden nu immers gestaafd met een nieuw bewijsstuk, de brief van haarvader.
Wat betreft de brief van haar vader, verwijt de verwerende partij de verzoekende partij dat zij dit stuk bij de eerste asielaanvraag had moeten voorleggen.
Op het ogenblik van de eerste asielaanvraag was de verzoekende partij echter nog niet in het bezit van dit stuk.
Het feit dat dit stuk is gedateerd op 10 juni 2010, voor de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij, betekent niet dat zij op het ogenblik van deze asielaanvraag reeds in het bezit was ervan. De brief heeft de verzoekende partij immers slechts via grote omwegen kunnen bereiken, zijnde via het mailadres van een vriendin. Na haar aankomst in België werd de verzoekende partij in de prostitutie gedwongen en gevangen gehouden. In deze omstandigheden kon zij onmogelijk berichten van haar vader, hetzij in briefvorm, hetzij in mailvorm, ontvangen. Slechts na haar ontsnapping uit de prostitutie en na haar eerste asielaanvraag kon de verzoekende partij haar verblijfplaats aan haar vader/vriendin bekendmaken en haar e-mails controleren. Hierdoor had de verzoekende partij op het ogenblik van de eerste asielaanvraag de brief nog niet in haar bezit, waardoor ze deze ook onmogelijk kon voorleggen.
Aangezien de verzoekende partij niet over verdere bewijsstukken beschikt om haar asielrelaas te staven, maar al het mogelijke doet om deze te bekomen, dient haar het voordeel van de twijfel te worden gegund. Haar asielaanvraag is immers gegrond op conflicten die zich op een zeer lokaal en persoonlijk niveau situeren, waardoor het immens moeilijk is om hier bewijzen voor te leveren.
Artikel 4.5 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt immers dat.
Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:
a) De verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.
In casu heeft de verzoekende partij zware inspanningen geleverd om haar verzoek te staven, doch zij is wegens de aard van haar problemen niet in staat om verder bewijs te leveren.
Zoals hierboven vermeld kan de verzoekende partij geen verder bewijs leveren, daar zij op heden simpelweg niet meer bewijs heeft. De aard van de problematiek maakt het immers enorm moeilijk om bewijs (van officiële instanties) te bekomen.
Wat betreft de samenhang van haar verklaringen, heeft de verzoekende partij naar haar beste vermogen gepoogd haar extreem moeilijke situatie te verklaren.
Het verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij zo gauw mogelijk naar haar ontsnapping uit de prostitutie ingediend. Een eerder ogenblik was onmogelijk.
De weigering van in overwegingname van de asielaanvraag van de verzoekende partij is bijgevolg een schending van artikel 4.5 van de Richtlijn 2004/83/EG.
Het feit dat de verwerende partij weigert om de asielaanvraag van de verzoekende partij in overweging te nemen, omdat zij een bewijsstuk niet eerder had voorgelegd, hoewel dit voor haar materieel onmogelijk was, is een schending van de materiële motiveringsplicht.
Wanneer de verzoekende partij hierdoor naar Kameroen zou worden teruggestuurd, zou haar leven ernstig gevaar lopen. Uit het nieuwe, door verzoekende partij aangebrachte stuk blijkt immers dat het gevaar dat zij in Kameroen loopt nog niet is geweken. In die zin schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM."

3.2. Vooreerst dient de Raad er op te wijzen dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zal de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht samen worden onderzocht met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:
- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:
- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In haar betoog erkent de verzoekster dat zij zich beroept op dezelfde feiten als bij de eerste asielaanvraag, omdat deze nog steeds actueel zijn. Zij is van mening dat het feit dat haar eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas niet betekent dat zij zich niet opnieuw op dezelfde feiten kan beroepen. Zij merkt op dat dezelfde feiten als in de initiële asielaanvraag nu gestaafd worden met een nieuw bewijsstuk, nl. de brief van haar vader. De verzoekster bevestigt dat deze brief weliswaar gedateerd is op 10 juni 2010, doch zij legt uit dat zij deze op het ogenblik van de eerste asielaanvraag nog niet in haar bezit had en dat zij slechts via grote omwegen en na haar ontsnapping uit de prostitutie aan deze brief is kunnen komen.

Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verweerder met betrekking tot de brief van verzoeksters vader het volgende heeft geoordeeld: "*Overwegende dat verzoekster een kopie van een brief van haar vader voorlegt. Haar familie stuurde deze brief door per mail met de hulp van een vriendin, K., Overwegende dat een kopie van een brief niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voorhad*

kunnen brengen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag." Vervolgens gaat de verweerder in op de verklaringen die de verzoekster aflegde tijdens haar gehoor van 13 mei 2011 (administratief dossier, gehoorverslag *d.d*. 13 mei 2011, vraag 37, zoals door de verzoekster ondertekend) en de kopie van de geboorteakte die zij toen neerlegde, om daarna te besluiten dat "*betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin ze ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980*".

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich enerzijds beperkt tot de bewering dat de brief van haar vader een nieuw bewijsstuk uitmaakt van de feiten uit haar initiële asielaanvraag en anderzijds tot het bieden van een verklaring waarom zij deze brief niet kon voorleggen tijdens haar eerste asielaanvraag. De verzoekster verliest hierbij echter uit het oog dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat de nieuwe gegevens die in het kader van een herhaalde asielaanvraag worden aangebracht, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020, RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Daargelaten het feit dat de verzoekster zich bij haar betoog omtrent haar gevangenschap in de prostitutie in België en de daaruit voortvloeiende onmogelijkheid om de brief van haar vader eerder te verkrijgen, beperkt tot loutere en vage beweringen, merkt de Raad op dat bij de beoordeling of een stuk een "nieuw gegeven" uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet enkel moet worden nagegaan of dit stuk dateert van of in het bezit is gekomen na de laatste nuttige fase in de vorige asielprocedure, maar dat in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ook moet worden onderzocht of het als nieuw bijgebrachte stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure waarin de verzoekster dit stuk had kunnen voorleggen. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

De Raad stelt *in casu* vast dat de voorgelegde brief weliswaar 'nieuw' kan zijn in die zin dat hij nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de bevoegde asielinstanties, maar dat deze brief niet kan worden beschouwd als een gegeven dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling dit had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De verzoekster erkent immers dat de brief die dateert van 10 juni 2010, handelt over dezelfde feiten als deze die zij reeds heeft ingeroepen in het kader van haar oorspronkelijke asielaanvraag die afgesloten werd met 's Raads arrest nr. 57 443 van 7 maart 2011. Bijgevolg kon de verweerder naar recht en redelijkheid oordelen dat deze brief niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in aanmerking kon worden genomen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekster er in haar betoog volledig aan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing omtrent de brief van haar vader eveneens wordt geoordeeld dat deze een gesolliciteerd karakter heeft alsook dat het een kopie van een brief betreft en dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. In de uiteenzetting van het middel wordt tegen deze vaststellingen geen enkele grief ontwikkeld. De verzoekster betwist niet dat zij slechts een kopie van een brief voorlegde en de vaststellingen daaromtrent in de bestreden beslissing zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om van een kopie van een brief te stellen dat de authenticiteit en de herkomst niet kunnen worden nagegaan. Gelet op het aldus naar recht en redelijkheid vastgestelde gebrek aan bewijskracht van de bijgebrachte brief kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat deze brief een nieuw bewijs uitmaakt.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat de verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat zij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan dus niet worden aangenomen.

3.3. Waar de verzoekster een schending aanvoert van artikel 4.5 van de richtlijn 2003/83/EG, en zij stelt dat het moeilijk is om bewijzen te leveren van de conflicten op een zeer lokaal en persoonlijk niveau

zodat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund, gaat zij voorbij aan de beperkte bevoegdheid die de verweerder heeft in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds hoger gesteld, heeft de verweerder immers niet de bevoegdheid om een standpunt in te nemen over de nood aan internationale bescherming van de verzoekster. Deze bevoegdheid komt enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en - ingeval beroep wordt ingesteld - de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe. Het is dan ook niet aan de verweerder om in het kader van zijn beoordeling van het nieuw karakter van de elementen die de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag aanbracht, aan de verzoekster al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Bijgevolg kon de verweerder ook geen toepassing maken van het "voordeel van de twijfel" om de internationale bescherming toe te kennen. Daargelaten de vraag of artikel 4.5 van de richtlijn 2003/83/EG directe werking heeft nu dit artikel werd omgezet in Belgisch recht met artikel 57/7*ter* van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zich in het kader van haar beroep tegen de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag niet dienstig kan beroepen op het bepaalde in artikel 4.5 van de richtlijn 2003/83/EG, zodat haar betoog dienaangaande relevantie mist.

Voor zover de verzoekster met haar uiteenzetting de Raad lijkt te vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, merkt de Raad volledigheidshalve op dat hij in het kader van huidige procedure slechts optreedt als annulatierechter en dat hij in die hoedanigheid enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van de verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen.

3.4. In het eerste middel voert de verzoekster ten slotte de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

In de mate waarin verzoekster betoogt dat artikel 3 van het EVRM is geschonden nu zij ingevolge de bestreden beslissing is verplicht terug te keren naar Kameroen, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van de verzoekster naar het land van herkomst inhoudt, doch haar enkel verplicht het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt voorts op dat de verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu beperkt de verzoekster zich tot de loutere verwijzing naar de brief van haar vader, die zij reeds neerlegde in het kader van haar tweede asielaanvraag. Zoals hierboven reeds is gebleken, heeft de verzoekster echter slechts een kopie van een brief neergelegd. Dergelijke kopie, waarvan ook in het kader van het onderhavige annulatieberoep geen origineel voorligt, kan niet worden aanvaard als een begin van bewijs van de feiten die erin worden vermeld. Immers zijn kopieën gemakkelijk te vervalsen. Overigens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de brief, waarvan de verzoekster beweert dat hij afkomstig is van haar vader, geen handtekening bevat zodat zelfs niet kan worden nagegaan of deze brief wel degelijk van de vader van de verzoekster afkomstig is. De Raad is dan ook van oordeel dat de verzoekster *in casu* met de enkele verwijzing naar een kopie van een brief van haar vader, geen begin van bewijs aanbrengt dat aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in haar land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Ook de enkele bewering dat het leven van de verzoekster ernstig in gevaar is wanneer zij zou worden teruggestuurd naar Kameroen, volstaat niet om een schending aan te tonen van artikel 3 van het EVRM.

De Raad laat *in casu* tevens gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2010 heeft geoordeeld dat de verzoekster niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden en bijgevolg niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van voornoemde bepaling. De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aangezien de Raad bij arrest nr. 57 443 van 7 maart 2011 de zienswijze van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bevestigd en verzoeksters tweede asielaanvraag op goede gronden niet in overweging werd genomen, diende de gemachtigde van de staatssecretaris de vaststelling dat de verzoekster geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling niet in vraag te stellen. De verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM zodat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het enige middel ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	C. DE GROOTE